

РЕШЕНИЕ

№ 2977

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **10841** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр.чл. 149, ал. 2 от АПК във вр. чл. 121, ал. 1, т. 1 от ЗДСл за отмяна на акт за прекратяване на служебно правоотношение.

В производството по жалбата, на основание чл. 204, ал. 2 от АПК, е съединен и иск за присъждане на обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от от ЗДСл.

Жалбоподателят Н. П. К.-Б., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. Е, ет. 3, ап. 78 твърди, че е работила по служебно правоотношение с АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА, БУЛСТАТ:[ЕИК], адр. [населено място] 1000, [улица] на длъжността „гл. юрисконсулт в „Дирекция регионална служба по заетостта - София“. Твърди, че със заповед № РД-11-00-2979/13.10.2023 г. , връчена ѝ на 16.10.2023 г. , ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 във вр. чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл от изпълнителния директор на АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА. Твърди, че въз основа на наложеното наказание служебното ѝ правоотношение било прекратено със заповед № РД-11-00-2984/13.10.2023 г. , на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл , от изпълнителния директор на АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА. Счита заповедите за незаконни и моли отмяната им.

Твърди, че след процесното уволнение е останала безработна, парди което моли присъждане на обезщетение за незаконно уволнение в размер на 5 826 лв. /размерът на претенцията е уточнен в откритото съдебно заседание от 17.04.2024 г./, ведно със

законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата.

Моли присъждане на деловодни разноски.

Ответниците по жалбата и по иска ги оспорват изцяло и молят да бъдат отхвърлени.

Претендират деловодни разноски.

Контролиращата страна СГП не взема участие по делото.

По жалбата:

Съгласно чл. 21, ал. 1 от АПК **индивидуален административен акт** е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1 от АПК административният акт се издава до 14 дни от датата на започване на производството. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 1 от АПК непроизнасянето в срок се смята за мълчалив отказ да се издаде актът. От изложеното следва, че за да е налице мълчалив отказ като индивидуален административен акт, то въпросът по който не се произнася административният орган следва да е в неговата компетентност. Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДСл **държавен служител** е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Следователно, отношенията във връзка с полагане на труд по служебно правоотношение се пораждат, изменят и прекратяват с административни актове и се регулират от административното право. В конкретния случай, жалбоподателят оспорва две заповеди на органа по назначаването, издадени на основание чл. 92, ал. 1 във вр. чл. 97, ал. 1 от ЗДСл, по конкретно – за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и за прекратяване на служебното правоотношение, поради наказанието, връчени на жалбоподателя на 16.10.2023 г. Жалбата е подадена на 16.10.2023 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Безспорно е, че жалбоподателят е работила по служебно правоотношение с АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА на длъжността „гл. юрисконсулт в „Дирекция регионална служба по заетостта - София“, когато със заповед № РД-11-00-2979/13.10.2023 г. /л.л. №№ 9-14/, връчена ѝ на 16.10.2023 г. , ѝ е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 във вр. чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл от изпълнителния директор на АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА, както и че въз основа на наложеното наказание служебното ѝ правоотношение е било прекратено със заповед № РД-11-00-2984/13.10.2023 г. , на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл , от изпълнителния директор на АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА. Съдът

приема, че заповедта е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 92, ал. 1 от ЗДСл и в предписаната форма по чл. 97, ал. 1 от ЗДСл. Видно от документите, приложени под л.л. №№ 19-39 от делото, за образуването и провеждането на дисциплинарното производство са спазени разпоредбите на чл. 93 и чл. 97 от ЗДСл относно провеждането на процедура пред дисциплинарен съвет и изслушване на наказвания служител от наказващия орган преди налагане на дисциплинарното наказание.

Посоченото в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ неизпълнение на служебните задължения по чл. 89, ал. 2, т. 1 от ЗДСл е това, че жалбоподателя, която през периода март 2023 г. – юли 2023 г. , е заемала длъжността „директор на Дирекция „Правно и административно обслужване в Централна администрация на Агенция по заетостта“, чието наименование е променено на Дирекция „Правно обслужване и обществени поръчки /считано от 16.05.2023 г./“, е съгласувала заповед № РД-11-00-2068/09.06.2023 г. , с която се определят отговорни лица по изпълнението на Договор № ДОГ-1033/01.06.2023 г. , сключен по реда на Закона за обществените поръчки между Агенция по заетостта, като купувач и „ЕВРОЛУКС-99“ ЕООД, като продавач на 78 бр. климатици. Посочено е, че жалбоподателя виновно не е съобразила тази заповед със спецификацията по договора, като е допуснала разминаване между договорените обекти /териториални поделения/ за снабдяване с климатици и реално снабдените. При тези факти съдът приема на първо място, че заповедта за уволнение е незаконосъобразна, доколкото жалбоподателят е уволнена от една длъжност за дисциплинарни нарушения, докато е заемала друга длъжност. Превантивният ефект на дисциплинарното уволнение фактически е постигнат с преминаването на жалбоподателя от длъжността по нарушението на длъжността по уволнението, като е незаконно дисциплинарното уволнение от последващата длъжност. На второ място, със съгласуването на посочената заповед, без да се съобрази съдържанието ѝ със спецификацията по договора, може да се приеме, че жалбоподателя е извършила дисциплинарно нарушение, действително, поради допуснатата обаче техническа грешка. Това не е взето предвид от наказващия орган, както не е взето предвид и липсата на други дисциплинарни наказания за жалбоподателя. Незследването на тези факти, във връзка с императива на чл. 35 от АПК, рефлектира на другия императив по чл. 91 от ЗДСл, според който дисциплинарното наказание следва да отговаря по тежест на нарушението. В конкретния случай наказващият орган е наложил най-тежкото наказание за допуснатата техническа грешка от служител без предходни наказания. Отново във връзка с определяне тежестта на наказанието съдът не приема довода по заповедта, че с неправилното съгласуване на заповедта жалбоподателят е допринесла до изменение на процесния договор, не по реда на чл. 116 от ЗОП. Облигационните договори се изменят по реда на гражданските разпоредби и особените административни правила на договори, сключени след процедура по ЗОП, но това не може да стане с процесната съгласувана от жалбоподателя заповед за определяне на отговорни лица по изпълнението на договора. Относно останалата част от заповедта, с която се посочва, че „жалбоподателя е извършила поредица от нарушения“, без да се посочва какви конкретно, то заповедта е незаконна като немотивирана, както и императивът на чл. 97 от ЗДСл.

В заключение и за пълнота на мотивите следва да се посочи, че в случая съдът не може да установи дали е спазен срокът за налагане на дисциплинарно наказание по

чл. 94, ал. 1 от ЗДСл, доколкото по делото липсват данни за датата на съгласуването, като посочено дисциплинарно нарушение. Установяването на тези факти е в тежест на ответника, доколкото той следва да установи законността на процедурата по уволнението, което той не направи по делото.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК съдът приема, че жалбата следва да се уважи изцяло.

По иска за обезщетение по чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл:

ЗДСЛ дава възможност на незаконно уволнения да потърси обезщетение за уволнението си, като това обезщетение се лимитира законодателно до основното възнаграждение, определено към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение – чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. В конкретния случай, видно то определението за отделяне на безспорни факти от откритото съдебно заседание от 17.04.2024 г. , страните не спорят, че след процесното уволнение жалбоподателят е започнал работа на по-ниска заплата, като обезщетението, определено по реда на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, възлиза на претендираните 5 826 лв. Предвид изложеното, искът следва да се уважи изцяло.

На основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да се присъдят деловодни разноски в размер на 1 800 лв. за адвокатско възнаграждение. Прилагайки чл. 143, ал. 1 от АПК съдът не уважава възражението на ответника по чл. 145 от АПК във вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя от 1 800 лв. За да процедира така, съдът взема предвид минимума по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения – 1 882,60 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на Н. П. К.-Б., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. Е, ет. 3, ап. 78, заповед № РД-11-00-2979/13.10.2023 г. на изпълнителния директор на АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА и заповед № РД-11-00-2984/13.10.2023 г. на изпълнителния директор на АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА.

ОСЪЖДА ответника АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА, БУЛСТАТ:[ЕИК], адр. [населено място] 1000, [улица] да заплати на ищеца Н. П. К.-Б., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. Е, ет. 3, ап. 78, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, сумата от 5 826 лв. , ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 30.10.2023 г. , до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника АГЕНЦИЯ ПО ЗАЕТОСТТА, БУЛСТАТ:[ЕИК], адр. [населено

място] 1000, [улица] да заплати на жалбоподателя Н. П. К.-Б., ЕГН: [ЕГН], адр. [населено място], [улица], вх. Е, ет. 3, ап. 78, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 1 800 лв. деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :